

1
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst

2
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst

3
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst

4
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst
'avjundagst uandj po mjunarst

Han prustar, frustar och ideligt nyser,
Tacksamligt för dig bugar och nyser. Ty snus
Gör själen i allting så uppremd och ljus.

6. Och många sorter, man vet, det finns —
af snus.
Och namnen alla, säg, hvem det mins —
på snus:

Carott, Havanna, Justerings med mera,
Och Biskep Mörners med andra flera. Ty snus
Gör själen i allting så uppremd och ljus.

7. Så prissom snuset dermed att ta — en snus,
Och den ej lärt sig att dosa ha — med snus,
Han en Phlister skall ewigt blifwa.
Ne snusfotteriet wi honom drifwa. Ty snus
Gör själen i allting så uppremd och ljus,

Den Tredje:

Sång till Wattenets ära.

Hwad Bränwin gör ondt och hwad wattenet
gör godt,

Är satsen jag tänker förswara:

En sanning som den sig en härping har fått
Får följande dagen erfara.

Hur locklig gick Adam och Eva wid Phrat,
När de drucko watten ur floden!

Se'n fan, Kapt som rankan, dem spelat ett
spratt,

Rom synden och spetsglas i moden.

Den Första:

Kaffe-Wisa.

(Sjungen som: När månan wandrar på himlen blå.)

Uf allt det goda, som man förtär,
Bland alla jordiska drycker
Ju kaffetären den bästa är:
Den klingrar människans nycker;
Den styrker Kroppen, den lifwar själen,
Den känns från hjesan och ned i hålen!

Halleluja!

2. När hösten kommer med bläst och snö,
Och wären börjar sin wåta:
Då blir till lymmet man kår och nö,
Man blott vill sofwa och tråta;
Ja, man är ruffig i hela Kroppen,
Men ... då finns helsan i kaffetären!

Halleluja!

3. När frun sin älskade man har mist
Och sitter ensam med gälden:
Hon blitter förrer sin dubbla brist,
Men ... sätter pannan på elden;
Och när den klarnat, hon lemnar bären,
Och hemtar styrka i — kaffetären!

Halleluja!